

Дитячі ясла-садочок «Яблунька» (офіційною мовою – ДНЗ № 50) сховалися поміж приватних хат-особняків на вулиці Поповича. 11 лютого садок відзначив свій тридцятий день народження. Маленькі яблуньки, якими колись густо засадили двір, перетворились на кремезні і розлогі дерева. Повиростали й перші вихованці «Яблуньки», які водять за ручку до садочка вже своїх діточок.

Садочок гарний, світлий. Кімнати і спальні дванадцяти груп, всі коридори, зали і кабінети з любов'ю виплекані й по-святковому оздоблені. Чотири входи до садочка талановиті у дизайні працівники стилізували під чотири пори року: зайти малеча може у «зимові» двері, а вийти – крізь «весну».

Та головна відмінність «Яблуньки» від інших дитсадків

полягає в тім, що тутешні педагоги сповідують екологічне виховання.

– А як це відбувається? – запитуємо у **вихователя-методиста «Яблуньки» Ірини Карпенюк**.

– У нас велика територія, і скрізь дерева, квітники, чагарники, – розповіла вона. – То ми проклали між найцікавішими насадженнями екологічні стежини. Діти, коли гуляють за цими маршрутами, проводять власні екологічні спостереження. Ось ожили, набрякли на кущах бруньки, а на вербі з'явилися пухнасті «котики». То вихованці все побачать і запам'ятають, а потім намалюють. У кожної групи є свої квітники та городи. Малеча залюбки, від ранньої весни й до осені, допомагає вихователям вирощувати овочі і квіти. Це наба-

гато краще, аніж просто споглядати, як ростуть рослини. практичні пізнання, уроки праці дають чудовий розвиток для наших дошкільнят.

У садочку зараз 245 вихованців. Здебільшого це діти з Басового Кута. Вони не білоручки: майже у кожного з батьків – город і господарство. То діти, які ходять до садочка «Яблунька», чудово знають, що хліб і булки не ростуть на дереві, а яйця не з'являються в супермаркеті відразу на лотках.

Малечі в «Яблуньці» подобається. Нам встигли розказати декілька історій про батьків, які щодня привозять сюди діточок з інших мікрорайонів. Родини перебралися, а діти до іншого садочка переходити не хочуть. Цей факт – наче заслужена оцінка «відмінно» педагогам!

...а це в ньому я

У народі кажуть: яка хазяйка, така й хата. То «Яблунька» з порога, навіть з двору, багато доброго може розповісти про свою **завідувачку Людмилу Войтович**.

Заходиш в «Яблуньку» – неначе в казку!

Та краще дати слово людині, які працюють поряд з нею.

– Завідувати нашим дитсадком Людмила Войтович прийшла п'ятнадцять років

тому, – пригадує Ірина Карпенюк. – Садочок тоді був у занедбаному стані. Працювало в нас усього шість груп. Людмила Степанівна швидко зуміла подвоїти це число. І бачите, який у нас садочок зараз гарний! Бо «Яблунька» – це все її життя. Вона знає всіх дітей, ім'я й по батькові всіх батьків, з усіма спілкується, допомагає, і кожному йде назустріч. Завідувачка збирала в нашому садочку гарний колектив: багато молодих спеціалістів, яким цікаво працювати з дошкільнятами. Людмила Степанівна завжди подає і втілює ідеї, як треба розвиватися закладу, які впроваджувати методики та інновації.

Завідувачка «Яблуньки» – відмінник освіти України, лауреат міського рейтингу кращих працівників освіти «Золоті дзвони» у номінації «Педагог-майстер», має почесну грамоту Міністерства освіти і науки України, сертифікати міжнародного науково-методичного центру перспективного педагогічного досвіду

«Створення моделі інклюзивної освіти» та «Контроль і керівництво ДНЗ». Не раз отримувала подяки від обласного та міського управлінь освіти. В 2015 році на інтернет-порталі рейтингу освітніх закладів країни садочок зайняв друге місце, а серед ДНЗ області та міста у конкурсі за кращий методичний кабінет і кабінет завідувача – перше.

– Скажіть, яка з численних нагород, своїх особистих та закладу, вам найдорожча? – запитуємо в Людмили Войтович.

– Для мене визначальне те, що наші діти йдуть із задоволенням до нашого садочка. Робота з педагогами і дітьми сповнює мене відчуттям щасття, успіху, повноти життя. І мені понад усе хочеться, аби в нашій «Яблуньці» завжди панувала радість пізнання й спілкування, атмосфера любові та творчості, постійного пошуку, духовного єднання дітей і педагогів, – переконано відповідає Людмила Степанівна.

Сергій СНАРЕНКО